

Sygn. akt II AKp 142/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Marcin Ciepiela

Protokolant: Ewelina Polok

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zabrzu Tomasza Międlar

po rozpoznaniu w sprawie **S. K.**

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k.

wniosku prokuratora

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 4 k.p.k.

postanawia

wniosek uwzględnić i przedłużyć do **dnia 2 stycznia 2021 r. godz. 1:00** stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego **S. K.**, syna P. i E., urodzonego (...) w T., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt II Kp 696/19.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 21 września 2020 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Zabrzu wystąpił o przedłużenie na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k. czasu trwania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego S. K., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt II Kp 696/19.

Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwicach z dnia 21 września 2020 r. śledztwo w przedmiotowej sprawie zostało przedłużone do dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek prokuratora jest zasadny, wobec czego zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie aktualna pozostaje zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jak i przesłanki szczególne z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

Przede wszystkim, kompleksowa ocena zgromadzonego do tej pory materiału dowodowego wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu, w konsekwencji czego w dalszym ciągu aktualna pozostaje ogólna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania przewidziana w art. 249 § 1 k.p.k. Na powyższe wskazują dowody w postaci protokołów oględzin zapisu monitoringu, opinii sądowo-lekarskiej z oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonego, zeznań świadków M. R., K. D., J. B., W. F., D. T., D. L. i M. K., a także wyjaśnień podejrzanego, który częściowo przyznał się do stawianych mu zarzutów. Oczywiście, nie można tracić z pola widzenia, że tak dokonana ocena ma charakter „tymczasowy” i jest przeprowadzana na potrzeby postępowania stosowania środka zapobiegawczego, a sąd procedujący w tym przedmiocie nie czyni ustaleń co do sprawstwa i winy podejrzanego

w takim zakresie, w jakim następuje to na etapie przypisania przestępstw w prawomocnym wyroku. Podkreślić przy tym należy, że przeprowadzone do chwili obecnej postępowanie dowodowe nie umniejszyło, ani nie poddało w wątpliwość opisanego wyżej dużego stopnia prawdopodobieństwa.

W niniejszej sprawie występują również przesłanki szczególne w postaci uzasadnionej obawy ucieczki lub ukrycia się podejrzanego (art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.) oraz realnej obawy mactwa procesowego z jego strony (art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.). Realizację pierwszej z wymienionych podstaw uzasadnia fakt, iż S. K., będąc osobą bezdomną, nie posiada w kraju miejsca stałego pobytu. Z brzmienia art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. wprost wynika, że wobec podejrzanego, który nie posiada w kraju stałego miejsca pobytu zawsze zachodzi szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania w postaci obawy ukrywania się (zob. postanowienie SA w Katowicach z 27.05.2009 r., II AKz 359/09). Z kolei przesłanka z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. ziściła się, gdyż podejrzany zna kluczowych dla sprawy świadków oraz pozostaje z częścią z nich w bliskich relacjach. Nie można też tracić z pola widzenia, że nadal nie udało się ustalić miejsca pobytu drugiego z mężczyzn podejrzanych o udział w inkryminowanym zdarzeniu, tj. M. O.

Nie budzi wątpliwości Sądu istnienie w realiach przedmiotowej sprawy przesłanki szczególnej stosowania tymczasowego aresztowania określonej w art. 258 § 2 k.p.k. Istnieje bowiem duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzuconego mu przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k., które zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat dziesięciu. Zważywszy na stopień społecznej szkodliwości tego czynu, sposób i okoliczności jego popełnienia, a także charakter naruszonych dobra prawnego (najcenniejszego, tj. życia), istnieją realne podstawy do przyjęcia, że w przypadku potwierdzenia w procesie sprawstwa i winy podejrzanego grozi mu surowa kara pozbawienia wolności. Przypomnieć należy funkcjonujący w orzecznictwie trafny pogląd, że groźba surowej kary rodzi domniemanie, iż osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa może podejmować próby bezprawnych działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na fakt, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, czy podejrzany podejmował już w przeszłości konkretne działania w tym kierunku (postanowienie SN z 26.11.2014 r., II KK 83/14, LEX nr 1646952, Prok.i Pr.-wkł. 2015/3/12).

W toku śledztwa niezbędnym jawi się wykonanie kolejnych czynności dowodowych wymienionych we wniosku prokuratora, w tym dopuszczenie uzupełniającej opinii sądowo-lekarskiej Zakładu Medycyny Sądowej w Ł., wykonanie czynności z podejrzanym M. O. oraz analiza danych, o których mowa w notatce urzędowej z dnia 27 sierpnia 2020 r., uzyskanych z zabezpieczonego telefonu pokrzywdzonego. Należy zarazem podkreślić, że choć w obecnej sytuacji podejmowane w dalszym ciągu przez Prokuraturę czynności związane z prowadzonym i przedłużanym śledztwem – wobec całokształtu okoliczności sprawy – uzasadniają dokonanie dalszego przedłużenia stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania ponad okres dwunastu miesięcy, to dalsze postępowanie winno być zorganizowane tak, by możliwym było jego merytoryczne zakończenie w terminie, na jaki aktualnie przedłużono tymczasowe aresztowanie, biorąc pod uwagę okoliczność, że czynności postępowania przygotowawczego zostały w dużej mierze zakończone. Zwrócić w tym miejscu należy zwłaszcza uwagę na fakt, iż wedle zapisów w protokole z k. 45, w notatce urzędowej z rozpytania lokatorów bloku znajdującego się przy ul. (...) w Z. w dniu 22 grudnia 2019 r. (k. 191) i w piśmie Komisariatu II Policji w Z. z dnia 9 stycznia 2020 r. (k. 194) M. O. przebywa w Niemczech, a treść sporządzonej w dniu zdarzenia notatki urzędowej z jego rozpytania wskazuje, że przebywa w miejscowości K. (k. 5 akt o sygn. PR Ds 1041.2019), na co wskazywać mogą też informacje z karty karnej dowodzące, iż dwukrotnie wydane zostały wobec niego orzeczenia skazujące przez sąd w tym mieście (k. 260). Sąd w K. może zatem posiadać dokładne dane o adresie M. O., co winno umożliwić prokuratorowi zintensyfikowanie działań ukierunkowanych na ustalenie jego miejsca pobytu i przesłuchanie.

Zważywszy, że opisane wyżej przesłanki szczególne realizują się na gruncie niniejszej sprawy w sposób intensywny (art. 258 § 4 k.p.k.), przemawiając za koniecznością stosowania wobec podejrzanego S. K. izolacyjnego środka zapobiegawczego, przeważały one nad zasadami minimalizacji i proporcjonalności (art. 257 § 1 k.p.k. i art. 253 § 1 k.p.k.). Jedynie bowiem tymczasowe aresztowanie podejrzanego prawidłowo zabezpieczy dalsze postępowanie, a stosowanie innych środków zapobiegawczych nie byłoby wystarczające.

Konkludując, nie stwierdziwszy ujemnych przesłanek z art. 259 k.p.k. i uznawszy, że okres stosowania tymczasowego aresztowania w obliczu realności grożącej surowej sankcji karnej, nie jest nadmierny, orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia wraz z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia doręczyć: podejrzanemu i jego obrońcy, a także informacyjnie dyrektorowi jednostki penitencjarnej, w której przebywa podejrzany,

2. kal. 7 dni bądź z wpływem.

Katowice, dnia 29 września 2020 r.